

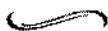
ГЛАВА 1

У лютому, коли йде сильний сніг, уздовж узбіччя шосе 110, де дорога зникає саме в той момент, коли водій найменше на це очікує, залишають маленькі ліхтарики — свічки в наповнених піском паперових пакетах, які палахкотять навіть після опівночі. Вони не мають горіти так довго, але це частинка дива. На другу річницю аварії компанія хлопців тихцем вилазить через вікна зі своїх осель і збирається о другій годині ночі, сподіваючись побачити, як Діана Бойд, мати Гелен, їде дорогою й замінює кожен розтоплену свічку на нову. Хлопці збираються виявити шахрайство і тим самим розвіяти міф про диво. Та поспостерігавши й нічого не помітивши, вони розбігаються. І рано-вранці, лежачи в безпеці у своїх ліжках, вони міркують про те, скільки ще існує у світі того, що людина не може зрозуміти або пояснити.

Ліхтарики зробили в школі, де до аварії Гелен навчалася в старших класах. Люди, які її навіть не знали, провели увесь день у кафетерії, наповнюючи паперові пакети піском. На першу річницю вчитель образотворчого мистецтва замовив спеціальний пісок з Аризони, завдяки якому свічки горіли червоним світлом. Але цього року пісок чисто білий, тому що привезений з кар'єра Гейворд. Коли пропускаєш його крізь пальці, він виглядає ніби маленькі діаманти.

Десятки дівчаток-старшокласниць зачиняються у своїх кімнатах у ніч річниці, на їхніх руках сяючий пісок, на вустах молитви, а серця сповнені смутком. Кожна з них вдячна своїй щасливій зірці, що вона не на місці Гелен, хоча Гелен була вродливою дівчиною, яка могла робити все, що їй заманеться. Кожен хлопець хотів зустрічатися із нею, а кожна дівчина бути схожою на неї. Але то було раніше.

Тепер навіть ізгої — гладкі, непривабливі, самотні, сумні, забуті — були раді залишитися собою, хоча б на один вечір. Навіть найбільш егоїстичні дівчата, які думали тільки про те, як гнобити своїх менш привабливих і менш популярних однокласниць, на ранок після річниці запропонували збирати ці паперові пакети дорогою до школи. Віск ще й досі буде гарячим; гноти будуть диміти. Час від часу свічка горітиме так ясно, ніби її тільки-но запалили. І дівчата збираються зі страху й солідарності, навіть ті, хто ненавидять одна одну. Вони заплющують очі і загадують бажання, щоразу одне й те саме: *Нехай я ніколи не опинюсь на її місці.*

Єдина людина, яка ніколи не була залучена ані до заходів з приводу річниці, ані до зборів у школі із безпечного водіння, ані до церемонії запалювання свічок на розі Мейн-стрит та шосе 110 чи молитовної ходи до будинку, де живуть батьки Гелен, — це Шелбі Річмонд. Не через те, що вона більше не учениця; вона закінчила школу, коли це мала б зробити і Гелен. Правильніше було б сказати, що адміністрація була мило-

сердною до Шелбі і вручила їй диплом після того, як її виписали з лікарні. Мати подарувала їй тонкий золотий годинник, який вона ніколи не носила. Шелбі не хотіла цього подарунку, вона не хотіла нічого гарного і, тим паче, не хотіла знати, котра зараз година.

Вона не вступила до коледжу, як планували вони із Гелен. Шелбі була повірницею Гелен, достатньо симпатичною, але не красивою, розумною, й тому часто робила домашнє завдання для них двох. Та час зупинився для неї. Дівчата подали заявки до Нью-Йоркського університету і були зачислені, але надто пізно для Гелен, і, як виявилось, для Шелбі також. Її батьки оплатили перший семестр навчання, але Шелбі не поїхала ані в призначений день, ані наступного, ані потім. Її валізи залишалися в передпокої, доки батьки остаточно не втратили надію, а листя не почало змінювати свій колір. Вони так довго сподівалися, що вона все ж таки поїде до університету, що витратили всі гроші на навчання даремно.

З того вечора, як це трапилося, життя Шелбі втратило сенс. Минуло два роки, як Гелен постраждала, але цей час пролетів наче мить. Усе, що було після цього, — неважливо. Минали години і дні, події проносилися, наче спалахи: кімната невідкладної медичної допомоги, момент, коли Шелбі перерізала собі вени і їй наклали шви. Коли вона одужала після аварії і її відправили додому. Сірий, туманний момент, коли вона була замкнена в психлікарні. Звук дверей, що відчиняються, коли мати привезла її додому. Шелбі блимала очима і знову опинялася в тій машині. Вони із Гелен сварилися того вечора, тому що Шелбі не хотіла нікуди йти, а Гелен — навпаки. Звичайно, вона завжди отримувала те, чого прагнула, а Шелбі

завжди поступалася. Якби вона відмовила, Гелен знайшла б когось нового, хто ходив би за нею по п'ятах. Шелбі нікому не розповідала правду про ту ніч, тому що це виглядало б так, ніби вона виправдовується. Але дійсно, Гелен не сприймала негативних відповідей. Коли вона побачила, що Шелбі засумнівалася, то була так роздратована, що зняла браслет, схожий на той, що носила Шелбі. Браслетом Гелен був чарівний білий емальований метелик; метелик Шелбі був чорний. Гелен була лідером. Вона була привабливою, яскравою особистістю, і на відміну від Шелбі завжди знала, чого бажала. Як з'ясувалося потім, саме тоді вона і забула браслет, а свій Шелбі загубила в аварії. Мабуть, ланцюжок на браслеті розірвався тоді, коли вона лежала на льоду, задихаючись та стікаючи кров'ю, яка просякла одяг так сильно, що джинси і светр необхідно було викручувати. Потім Шелбі повернулася, щоб відшукати підвіску з браслета, але окрім високого бур'яну вздовж дороги і розбитого скла, яке спалахнуло синім у сонячних променях, більше нічого не побачила.

Іноді, коли Шелбі занадто швидко повертає голову, вона може поклястися, що Гелен перебуває поруч. Вона не довіряє своєму зору, хоча той був ідеальним, коли вона востаннє його перевіряла. Шелбі й досі переконана, що з її зором щось не так. Це почалося в ніч аварії, коли, подивившись угору, вона побачила янгола — момент, який і досі спалахує в її пам'яті. Той нахилився, накрив Шелбі своїм чорним плащем і сказав, що вона не повинна здаватися. Шелбі тремтіла, її душа сковзнула у п'яти, готова вислизнути, ніби подих вітерця, але янгол утримував її на землі. Шелбі знає, що ці думки — божевілля.